

Arrest

nr. 67 922 van 4 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat K. HENDRICKX, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 9 januari 2006, verklaart er zich op 17 mei 2010 een tweede maal vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 17 juni 2011, verstuurd op 20 juni 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en Pasjtoen van afkomst te zijn. U bent geboren op 3 januari 1948 in het dorp Par Hoti in het district Mardan van de provincie Khyber Pashtunkwa. Na uw studies baatte u een groothandel in voedingswaren uit en in 2004 werd u lid en propagandasecretaris van de lokale afdeling van de Pakistan Moslim League Nawaz. Op 14 mei 2004 organiseerde uw partij een betoging tegen president Musharraf. Tijdens deze betoging werd het provinciale hoofd van uw partij gearresteerd. U ontvluchtte de scène en nadat u een arrestatiebevel toegezonden kreeg, dook u zo’n

zes maanden onder in Karachi alvorens Pakistan te ontvluchten. In 2004 kwam u in Duitsland aan waar u onder een Afghaanse identiteit asiel aanvraagde. Op 9 januari 2006 verklaarde u zich vluchteling in België. In navolging van de Dublinverordening nam de Dienst Vreemdelingenzaken op 13 maart 2006 een beslissing tot weigering van verblijf. U verklaarde zich voor de tweede maal vluchteling ten overstaan van de Belgische asielinstanties op 17 mei 2010. Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legt u een vervallen paspoort neer.”

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden: de commissaris-generaal twijfelt sterk aan verzoekers beweerde lidmaatschap bij PML-N; verzoeker legt geen eensluidende verklaringen af over zijn vlucht uit Pakistan; sinds verzoekers verklaarde vertrek uit Pakistan in 2004 is de politieke situatie in Pakistan zodanig veranderd dat zijn vrees niet langer actueel kan worden genoemd; zijn stelling dat hij in Pakistan ontvoerd zou worden onderbouwt hij allerminst; de commissaris-generaal erkent dat verzoekers thuisregio, het noordwesten van Pakistan, getroffen is door de openlijke strijd tussen taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Verzoeker zou deze lokale problematiek echter kunnen ontwijken door zich elders in Pakistan te vestigen; de neergelegde documenten kunnen bovenstaande beoordeling niet ombuigen. Het paspoort kan als bewijs gelden voor verzoekers identiteit maar spreekt zich op geen enkele wijze uit over de aangehaalde asielmotieven. De vijf medische attesten hebben geen uitstaans met verzoekers asielrelaas.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling, werpt verzoeker de schending op van artikel 48/3, 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 1, 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

Verzoeker meent dat hij voldoet aan de twee gestelde eisen die terug te vinden zijn in de woorden “met rede vrees”, namelijk dat zijn vrees een objectief en subjectief element omvat. Zo erkent het Commissariaat-generaal dat de thuisregio van verzoeker, het noordwesten van Pakistan, getroffen is door de openlijke strijd tussen de Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Volgens verzoeker blijkt ook overduidelijk dat hij - in het verleden en nu – in de onmogelijkheid verkeert om de bescherming in te roepen van de staat tot dewelke hij behoort. Volgens verzoeker laten deze elementen niet toe om te besluiten dat er in zijn hoofde geen ernstige aanwijzingen zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Wat betreft de twijfels in de bestreden beslissing omtrent zijn lidmaatschap van de Pakistan Moslim League Nawaz bevestigt verzoeker zijn lidmaatschap en stelt hij niet terug te kunnen keren uit vrees voor de huidige regering. Verzoeker stelt immers ook hier in België steeds actief te zijn geweest en te hebben deelgenomen aan vergaderingen van deze partij.

Wat betreft verzoekers verklaringen omtrent zijn vertrek uit Pakistan, stelt verzoeker dat hij inderdaad redelijk verward overkomt omdat de situatie van zijn vertrek een zeer verwarde toestand betrof en ook enige tijd geleden is.

Aangaande de weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut, werpt verzoeker de schending op van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 – schending van de beginselen van behoorlijk bestuur met name van de materiële motiveringsverplichting.

Volgens verzoeker valt bij het lezen van de beslissing niet te begrijpen om welke redenen het CGVS de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker afwijst, nadat het CGVS zelf stelt dat de thuisregio van verzoeker getroffen is door de openlijke strijd tussen de Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Verzoeker meent dat er voor hem geen intern vluchtalternatief in Pakistan bestaat, omdat hij omwille van zijn problemen in een zeer zwakke positie staat. Volgens verzoeker is er geen grondig onderzoek gevoerd naar de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief zoals voorgeschreven door UNHCR.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad sluit zich aan bij de motieven in de bestreden beslissing. De commissaris-generaal heeft onder meer terecht gesteld dat er sterk kan worden getwijfeld aan verzoekers beweerde lidmaatschap bij PML-

N en dat de politieke situatie in Pakistan sinds verzoekers vertrek in 2004 zodanig is veranderd dat zijn vrees niet langer actueel kan worden genoemd. Verzoeker weerlegt deze vaststellingen op geen enkele wijze.

Verder heeft de commissaris-generaal ook terecht gesteld dat verzoekers thuisregio, het noordwesten van Pakistan, getroffen is door de openlijke strijd tussen de taliban en de Pakistaanse autoriteiten maar dat verzoeker deze lokale problematiek zou kunnen ontwijken door zich elders in Pakistan te vestigen. Verzoeker stelt dat er voor hem in Pakistan geen intern vluchtalternatief bestaat omdat hij in een zeer zwakke positie staat. Hij verduidelijkt deze stelling echter op geen enkele wijze.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER